

Slamnica je iz platna, v nji je slama; v plevnici so pleve. — Bolj premožni ljudje imajo na slamnici tudi še žimnico, ktera je s konjsko žimo nabasana. — Rjuha je iz platna, in je spodnja in zgornja. Za odejo imamo kovter ali plahto. Postelja ima zglavje in znožje. Pri glavi je zglavje, pri nogah pa znožje. V zglavji je podzglavna blazina. Postelja se zakrije s pregrinjalom. Postelja se mora vsaki dan postiljati. Na postelji ležimo, kadar spimo, ali če smo bolni. Bolnik, če ne ozdravi, je na smertni postelji, to je, umerje na nji. Otroci spē v zibel. Kdo naredi posteljnjak in zibel? Kdo pa posteljno opravo? Postelja je večidel posebej v kaki izbi, kteri pravimo spavnica. Spavnica se mora vsaki dan prevetriti, da se sapa v nji sčisti. V spavnici ne sme biti prevroče. V vroči izbi ni zdravo spati. V spavnici se oblačimo in slačimo. Sramožljivi otroci ne hodijo razpravljeni po hiši. Preden gremo spat, molimo in se pokropimo z blagoslovljeno vodo. Kdor po dnevu pridno dela in ima dobro vest, prav sladko spi, akoravno ima terdo posteljo. Dobra vest je naj bolj mehka blazina.

## Navod za podučevanje v petju.

(Dajc.)

### IV. Vaja.

a) Učitelj igra in učenci taktirajo. Poglej II. vajo!

b) in c) 1.) Ponavljanje „sklepa od zdolej“. Poglej III. vajo!

2.) Zdaj učitelj predigra, in potem zapoje: c<sup>h</sup>, c, z la, la, in k pervema dvema glasovama enkrat udari, k tretjemu glasu pa zopet enkrat.

U. Kaj zapazite pri tem novega?

O. Da se dva glasova zaporedoma na en udarec in sicer še enkrat tako hitro zapojeta, kakor takrat, ko se na vsaki udarec le en glas poje.

Ako učenci tega precej ne zapazijo, jim je treba še enkrat predigrati, še enkrat ali pa še večkrat zapeti in zraven taktirati. Povedati jim pa tega nikar, ker bi tako ravnanje pazljivost pod klop spravilo.

- 3.) Zdaj naj se ponovi „sklep od zdolej“ po vseh svojih spremembah o veljavi, t. j. dolgosti svojih posamnih glasov. Poglej III. vajo!

Toraj: 1, 2, 3, 4 — 1, 2, 3, 4 — 1, 2, 3, 4 —  
           1, 2, 3 — 1, 2, 3 — 1, 2, 3  
           1, 2 — 1, 2 — 1, 2 —  
           1 — 1 — 1  
                     1 — 1

- 4.) Zdaj učitelj predigra c, d, e. Učenci štejejo glasove, potem presojujejo: Drugi je bil višji, kot prvi, tretji je bil nižji, kot drugi, tretji je bil prvemu popolnoma enak.

Zdaj učitelj ravno na te glase zapoje: la la la. Učenci pa k vsakemu glasu enkrat udarijo. In zdaj se o tem izgledu izpeljuje vse, kar je bilo pri „sklepu od zdolej“ rečenega. Poglej III. vajo! — Na zadnje učitelj pové, de se tej vaji pravi: „sklep od zgoraj.“ Zakaj? Zato, ker je predzadnji, drugi glas višji, kakor zadnji, tretji, — in toraj to vajo sklenivši glas iz višje na nižjo stopnjo prestopi: od zgoraj dol’.

- 5.) Učitelj naj oba sklepa zaporedoma predigra, in naj učence napeljuje, da razloček med njima dobro zapazijo, in se o tem razgovoré, posebno pa, de se glas pri „sklepu od zdolej“ le malo premakne, pri „sklepu od zgoraj“ pa veliko več. Vse to morajo učenci sami najti; učitelj naj jih le umno napeljuje.

Pri „sklepu od zdolej“ se stori toraj „mala stopnja“ (halber Ton); pri „sklepu od zgoraj“ pa „velika stopnja“ (ganzer Ton). Ta dva sklepa sta tako važna, da naj ju učitelj pri vsaki vaji skozi celo leto ponavlja.

d. Z obema sklepoma naj se združujejo besede, kakor: Soln - čni žar, hrib in log, po - jem rad, več - na luč, bi - ser drag, lu - ne svit, lah - ko noč, in več takih. Kadar se pojeta sklepa po zadnji spremembi, kjer dva glasova le en udarec veljata, naj se ne rabijo zmiraj le po trije, temuč včasí tudi le dva zloga.

(Dalje prih.)